

Vårs Herras Jesu
Christi nåd vare med
oss allom. Amen! /

Berggren, Anders,

73 Cg Br.



National Library
of Sweden

Vårs Herras Jesu Christi nåd vare med oss allom. Amen!

Älskade och välsignade Läsare, detta är den Boken som Johannes såg, när Jesus visade honom den Yttersta Domen, som han beskriver i Upp.-B. 20: 12, och kallas Lifsens Bok, hvarpå hela vår salighet beror; den blir den sista i världen som Gud låter skrivas, ty den skall utreda Guds och Jesu tulla mening, samt Bibelordets rätta tydning, hvarföre den tager sin början alldeles som Bibeln slutar; den måste medfölja och blir nödvändig för mig på domedag, hvilket jag vill slutligen förklara.

Nu vill otrons och den ondes barn säga: icke kan du skriva den inte skall Lifsens bok skrivas af människa på jorden. Men jag svarar: i himmelen fins hvarken penna eller bläck, eller tryckeri, och som hela vår Bibel är skriven och tryckt af människor på jorden, så måste ock denna angelägna och outhärliga bok skrivas och tryckas af människor på jorden.

Den blir sträng och besynnerlig att genomläsa, men ingalunda skadelig för någon människa; och jag måste visa och ansvara för den vid Christi domstol.

Nu frågas, hvarföre kallas den Lifsens bok? Jo, min vän, emedan alla de, som den innehar och tror, skall lefva och icke dö. Sannerligen säger jag eder, den som tror honom som mig sändt hafver, han hafver evinnerligt lif, Joh. 5: 24, och derfor kallas den Lifsens bok.

Mine välsignade medmänniskor, huru skall det tillgå den dagen då rätten skall afgöras och domen förkunnas. Gud vill hafva sin rätt, jag som människa vill och bör påstå min och alla både lefvande och döda människors rätt, satan påstår sig hafva största rätt på jorden. Nu, jag som människa är och stadd emellan dessa båda fiendsmän, Gud och satan, har fått i uppdrag att dela och yrka rätten som jag bäst och nyttigast finner.

Och efter jag nu fått detta viktiga förordnande, så måste jag begagna Bibeln och lagen till stöd för mitt afgörande, och jag vet att hvarken djefvulen, Gud eller människa, kunna kassera eller ogilla Lagen och den Heliga Skrift, alltså måste den vara gällande för rättvisans gynnare. Men hör du, förbannade afgrundsförste, som heter djefvul, satanas, som bedrager hela världen, dig vill jag först tala med, och det med en högljudd och vred stämma, så högt att det ljuder öfver hela världen. Jag är icke skriftlärd, men ransakat Bibeln, och jag finner att du varit och är ett förbannadt skadeligt fysignomi för människoslägtet ifrån skapelsens stund. och än i denna dag. Du öf-



verföll den lättrogna qvinnan i paradiset med smicker och lögn, tills du fick henne och dem båda att äta af det af Gud förbundna trädet. Hvem gaf dig lof dertill, eller hvad hade du med Guds folk att göra; du for in nti ormen och talade genom honom, 1 Mose 6: 3—4, och det var din skuld, att menniskorne blefvo drifna ut från paradiset; ty de hade ingen vetskap om någon osynlig djefvul, förledare och bedragare, och kunde således icke försvara sig med sanningen att de voro förledde och narrade af dig, och emellertid gick du fri den gången: men nu kan du vara öfvertygad, att jag icke skall lemna dig fri! det var din skull att Gud förbannade marken, och nu skall jag förbanna dig i stället. Det var din skull att menniskorna måste vandra i ödemarken; och Gud satte ett barhugget svärd emellan lifsens träd och dem, och du har intet annat förtjent utan förgås med svärd, samt kastas uti en sjö som brinner med eld och svafvel, och din dom står skrifven uti Uppb. 20: 10. Du är en bedragare, förledare, en mandråpare från begynnelsen, är roten och skulden till allt ondt; du är menniskornes ledare, anförare och de äro dina tjenare och barn, och en husbonde och fader måste alltid ansvara för sina barn och tjenare; äfven skall du ansvara mig vid Christi domstol; och när jag nu tänker på det myckna onda som du bedrifvit och ännu idkar, hvilket jag och mina medmenniskor lida stort mehn utaf; och i folje häraf föranlåtes jag att lagligen inkalla och stämma dig djefvul och belsebub från helvete samt alla dina englar och onda andar på jorden, för att möta mig och infinna eder vid Christi domstol för att genmäla och svara mot dessa mina stämningsspåståenden, samt afvakta den dom, som då skall kungöras. Mötestiden är icke utsatt, men när åskan höres och dombasunen ljuder, då är tiden att ni skola infinna eder. Sedan jag nu stämt dig satan och kallat dig till domstolen, så måste jag frambara mera sanning, samt vidare utveckla mina stämningsspåståenden; men ett vill jag först förelägga dig, du får icke komma längre än vid domarens venstra sida; icke får du visa dig såsom menniska, emedan lagen icke tillåter i brottmål att skicka barn eller tjenare till rätten; alltså må du sjelf infinna dig, och det är mig likgiltigt i hvad skepnad du kommer; jag vet du tänker visa dig såsom ett Lejon för att skrämma mig. Härmed bedrager du dig sjelf; ty du skrämmer mig icke hvarken med lejon eller björn!

Men nu vill jag andraga Bibeln och Lagen, som måste blifva grunden för mitt käromål; men hör nu du förbannade djefvul, du tänkte väl att det var till folket Gud skref de tio buden på Siuai berg; nej, det var till dig, dessa blefvo skrifna och för din räkning, emedan Gud insåg ganska väl att Han icke fick behålla sitt folk i frid för dig, som Mose beledsagade från Egypten och Faraos händer, utan du intann dig äfven der ibland dem och förförde dem till olydnad och afguderi, och därför tänke Gud att med Lag och Bud förelägga dig att du får icke göra det, och att det var till dig Gud skref kan du icke neka ty det står tydligt vid hvarje bud: du skall icke göra det. Hade det varit till folket Gud sagt sin mening, då kunde Han icke säga du vid



hvarje Bud. Icke säger man du till flere menniskor, utan då heter det; ni få icke göra så, och således måste du kunna förstå, att det var till dig och icke till folket Gud skref. Detta anade du väl straxt emedan du förmådde Mose att sönderslå de tvenne första stentaflorna Gud skrifvit på; men sedan skref Gud på tvenne nya tafloer som stå fast i denna dag, och innehåller följande:

1:sta Budet. Du skall inga andra gudar hafva för mig; det vill säga, att Gud vill du skall vara Honom lydig och underdånig, samt icke förföra Hans folk till afguderi, eller förlita sig på dödt ting, utan på den ende och sanne Guden allena; detta åtlydde du icke.

2:dra budet. Du skall icke missbruka Guds namn. Här svarar satan, att han har ingen Gud, men likväl förmår du menniskorne att missbruka den gudens namn som du icke har någon del uti, hvarföre Gud har lofvat i samma stycke att du icke skall blifva ostraffad derföre.

3:dje Budet. Du skall helga hvilodagen. Detta har du icke åtlydt, du har väl infunnit dig i kyrkan, men till förargelse, du tager bort ordets kraft, och det heter: faren icke vilse, ty Gud låter icke gäcka sig. Men här har du farit betydligt vilse som trängt dig in uti Guds tempel; då du vet, att det är icke bygt för din räkning; äfven vid nattvarden har du infunnit dig med dina tjenare, hvarföre du gjort dig saker på Christi lekamen och blod, och således åsamkat dig en evig fördömelse.

4:de Budet. Du skall hedra fader och moder. Barnet har icke väl kommit från moderslifvet, utan du varit tillreds med dina onda andar, hvarföre det har icke kunnat, utan försakat sina föräldrar sorg, olydnad och vanheder och derföre skall du icke länge lefva eller regera på jorden.

5:te Budet. Du skall icke dräpa. Huru många har du icke dräpit, sedan Abel blef genom ditt förvällande dödad; derföre säger Jesus, du är en mandräpare från begynnelsen. Joh. 8, och detta måste jag storligen sedermera anklaga dig för.

6:te Budet. Du skall icke göra hor. Ett Guds barn kan icke synda; ty Jesus säger: I skolen älska hvarandra inbördes, och allt hvad som sker af christelig kärlek och öfverenskommelse har Gud ingenting emot; men allt hvad som sker emot Guds vilja är af satan ingifvet och således din skull, om det brytes mot detta bud.

7:de Budet. Du skall icke stjäla. Du stal dig in i Paradiset i Guds frånvaro; du beröfvade våra första föräldrars och deras efterkommendes sällhet. Huru många menniskor har du icke fört i förderfvet som måste sitta inom lås och bommar, som du förledare och bedragare varit orsaken till.

8:de Budet. Du skall icke vittna orätt emot din din nästa. Här svarar du att du har ingen nästa; men likväl har du förmått menniskorne att vittna orätt emot din nästa.

9:de Budet. Du skall icke hafva lust till din nästas hus. Jag vet du har ingen nästa, utan de onda andar i helvetet och dit kan

du fara, ty mennisketnes hus och boning får du icke hafva lust till.

10:de Budet innehåller att du får icke hafva lust till något, hvad Gud och människor tillhöra.

Som jag nu utredt och lätit dig höra Guds fulla mening, då Han skref lagen då Sinai berg och du har brutit mot alla stycken, hvarföre jag svårligen anklagar dig; äfven finner jag att du varit närvarande vid Bibelns öfversättande, emedan jag finner att den är icke så, som sjelfva menningen blef skrifven, hvarföre jag också en gång förbannar dig. Till att uppräknat det myckna enda du vållat menniskorna i tiden, blifver nu allt för vidlyftigt att låta dig höra; men hvad ondt gjorde du icke emot Guds egen Son; först tänkte du genom Herodis att förgöra och döda honom, och för din skull måste Jesu föräldrar fly in uti Egypten; äfven der infann du dig för att komma honom på fall, och allt sedan var du Hans motståndare och frestare. I fyratio dagar och nätter qvarhöll du Honom uti öknen och din mening var att svälta honom till döds; sedan ville du att han skulle tillbedja dig. Detta var ett förbannadt företag att påstå att Gud skulle tillbedja och tjena satan, och sedan förföljde du Honom alltjemt. Slutligen for du in uti Judas och andre dina tjenare, så att du fick Jesus fastspikad på ett kors och der måste Han hänga såsom en förbannelse och dö. Då gjorde du faseligt illa, och hvad sorg förorsakade du icke Jesu moder och vänner, eller huru fasaväckande död måste icke Jesu lärjungar undergå för din skull, och vet nu att Gud skall för allt detta hafva dig fram för domen. Du tänkte att döda Jesus, för att du skulle få regera i evig tid. Härmed är du bedragen ty Jesus är uppstånden och lefver; men för det du icke skulle döda Honom ånyo for Han lefvande till Himmelen; ty din afsigt var om du hade fått Honom fast andra gången, hade du förmått dina tjenare att bränna upp Honom, lika som du gjorde med Johan Huss, för omkring 400 år sedan, du lät bränna Honom lefvande på ett bål och dina onda och elaka anslag kan ingen beskrifva, eller hvad måste icke jag lida af dig och dina tjenare i denna stund, du förblindar mina läsare, och tager bort ordet att de icke tro skola. Buc. 8: 12. Undra nu icke att jag uti min stämning yrkar och påstår efter lagens högsta stränghet.

Men aldrast först påstår jag att du skaffar mig fram till Christi domstol, alla lefvande menniskor som äro uti ditt våld och under din lyduad den dagen, af hvad lära, stånd och klasser det än vara må.

För det andra, att du skaffar fram alla döda menniskor som äro under ditt välde, magt och våld, ifrån och med Adam och Eva och intill tidens tidens sista slut. Både höga och låga, fattig och rika, hedning Jude eller Grek; ätven Judas och alla de som du begagnade till Jesu död skall du skaffa fram, alla, alla skall du skaffa fram till Christi domstol, som äro uti ditt våld, emedan du röfvat dem till dig, och sedan påstår jag efter Guds och konungens lag, som förbjuder samt tydligt och klart uttrycker, att den som dräper han skall dö och i förmåga häraf yrkar jag att du måtte blifva dömd efter nämnde,

lagrum samt undergå det straff som stadgadt är och varda evigt förbannad, för det du bedragit hela världen och dräpit Guds egen Son och för att vittna i detta mål, framkallar jag alla människor, hvilka Gud har sagt skola välsignade varda, för att ställas på domarens högra sida och intyga med mig, att satan har bedragit oss alla, ja hela världen, Uppb. 12. Men hvad vill jag då göra. Satan påstår, att icke barn eller tjenare få vittna mot husbonde eller fader, ej heller i egen sak får någon vittne bära. Detta kan jag icke motstrida, emedan lagen förmåler detsamma; der står jag villrådig och icke vet någon utväg, utan vittne kan ingen sak afdömas; ack jo, jag tänker mig om, Gud har lefvande till himmelen tagit Enoch och Elias, hvilka äro ojäfviga, och desse måste jag anhålla må blifva hörde och intyga sanningen, hvarigenom jag måste rättvisligen vinna bifall till mina påståenden.

Store, evige, allvise, barmhertige, gode Gud och rättvise fader, vi äro alla af dig utgångne och skapade, genom dig hafva vilif och varelse och jag måste nu vända mig till dig, med anhållan och bön, att du ville se till dina skapade verk samt lemna mig den rätt jag äskar och begärt; tillika uppfylla de löften, som Du uti min bibel utlofvat.

Du säger sjelf, drag mig till minnes, låt oss gå med hvarannan till rätta. Es. 43: 26. Detta kan jag icke underlåta, utan att påminna dig till hvad ändamål människorna blefvo skapade.

Det var väl icke din mening att skapa dem till satans rof och hans båtnad, hvarföre vi måste klaga i psalmen: ack, om jag ofödd vore eller jag aldrig varit skapad till världen.

Det är ganska svårt att vara människa och jag för min del måste rättvisligen anförä följande klagan: jag tål icke varmt och icke kallt, knapt en dag kan jag lefva utan mat och hvad jag äter blifver uti mig på ett vädervärdigt sätt förvandladt; om man äter den finaste mat och vällyktande krydda, när de passerat naturvägen blifver den ohyggligaste träck som kommer från skapad varelse på jorden.

Det är svårt att höra och se människornas belägenhet, den ene måste vandra hit den andra dit, för att söka sitt bröd och sin bergning. Här finns så mycket människor att den ena går i vägen för den andra och sjukdomar och vedermöda, samt fruktan och väntan och på sistone döden.

Store Gud och rättvise fader jag klagar icke utan orsak, jag är en ringa tjenare, men jag kan icke förtiga med sanningen, och jag har ingen annan än min Gud och skapare att beklaga min nöd för, och jag anhåller och begär hjälp och ändring, i anseende till mitt öfverklagade tillstånd.

Jag har stämt och kallat djefvulen till domstolen, han som var vållande till människornas olydnad, af begynnelsen och än i denna dag. hvilket jag fullkomligen utredt och förklarar, och i följd deraf anhåller jag om befrielse samt en rättvis dom i detta mål, som jag mot djefvulen är nödsakad att utföra. Jag fordrar icke, utan rätt och sanning vill jag skall vara gällande, nåd älskar jag icke: ty satan förebrår

mig, att jag kommer icke in Guds rike, utan det sker af nåd och barmhertighet, och derföre får nåd icke ega rum, fick en nåd, ville alla hafva nåd och då ville satan också hafva nåd för att undslippa det straff jag yrkat på honom, och då följde han med in uti den nya förväntande världen och derföre är bäst att rätten går före nåden.

Men rättvise Gud och Fader, djefvulen är svår att strida emot; ty han har så många tjenare, jag har efter din befallning bjudit och förkunnat om den yttersta domen, men de ville icke tro på Jesus som han sjelf sagt att det som ske skall, skall han förkunna eder. Joh. 16: 13. Men de ville icke tro eller höra talas om någon dom, de ville icke öfvergifva världens fåfänglighet, de älska mera högfärd, lust och timliga nöjen, än de älska Gud, och nästan, den största delen äro den ondes tjenare.

Gud sjelf beklagar sig för Elias, att det är ett röfvadt folk som är bortfördt i fångahus och är vordet till rof, och ingen hjälpare är befinnande och ingen säger få dem igen. Es. 42: 22. Härmed är Guds mening, att satan har röfvat till sig Hans folk och ingen vågar påstå att de skola tillbaka igen; men just derföre har jag instämt satan med påstående att han skall återlemna dem och det måste ske så vida Gud är Gud och jag är en menniska.

Det synes väl farligt att gifva sig i strid mot sjelfva afgrunds-fursten djefvulen: men icke hade David åtagit sig att strida mot Goliat, om icke han varit viss om att blifva segervinnare. 1 Samuel 17. Icke hade jag stämt eller vågat mig i strid met sjelfva djefvulen om icke jag är förvissad om att han skall gifva vika; ty jag går icke emot honom utan i Herrans Zebaoths namn, och den som tror på honom behöfver icke frukta, i hvad fara han än kommer uti.

Jag har förut omnämt att denna bok blifver nödvändig på domedag, detta kan väl ingen motstrida; ty icke går det an, att komma för en rätt utan stämning och skriftliga påståenden, så vida man tänker vinna sin sak, icke hade David slagit kämpan Goliat, utan med att slunga sina stenar som han ur bäcken tagit, icke kan jag öfvervinna satan utan med denna bok; ty jag måste vederlägga allt hvad han kan förebära, och derföre säger Jesus: hvilken är nu en trogen och snäll tjenare som Herren satt öfver sitt hussfolk, att gifva dem mat i rätten tid. Matth. 24: Trogen att man icke öfvergår på fiendens sida eller gifver efter när förföljelse och frestelse påkomma, eller i sjelfva striden vika undan för fiendens svåra anfall, och snäll betyder, att man skall vara så fintlig och snäll att man kan underlägga och tillintetgöra allt hvad satan och hans tjenare kunna förebära.

Gud talade med Esaias och lofvade att göra sin lag herrlig och stor. Es. 42: 21. Detta har han uppfyllt uti denna bok, hvilket jag förut har beskrifvit. Jag har upplossat lagen och berättat till hvad ända Gud utgifvit den; men Jesus säger: hvilken som upplossar ett af dessa minsta buden och lärar så menniskorna han skall kallas den minste i himmelriket; men hvilken som det gör och lärar, han skall kallas stor i himmelriket. Matth. 5:

Härmed menas om man berättar till hvad ändamål Gud utgaf lagen eller de tio buden på Sinai berg, att det var endast för att vi derigenom skola blifva lyckliga, och satan skall derigenom blifva dämpad på domedag och du kan lefva huru som helst, du blifver likväl salig. Detta vore en förbannad lärdom hvarföre Jesus säger, han skall kallas minst i himmelriket.

Nej, så får man icke lära, jag hafver väl upplossat lagen, men vi som äro under lagen, måste lida för lagens öfverträdelse, genom ånger och bättring, ja vi måste födas på nytt, på annat sätt kunna vi icke komma i Guds rike och detta är den rätta lärdom och derföre säger Jesus, han skall kallas stor i himmelriket.

Här finnes en del människor som kallas läsare och de siste dagars helige, mormoner och så vidare; desse tro sig vara Guds barn och Jesu vänner, men det är icke så; de mena sig göra Gudi en tjänst med sina många böner, flitiga kyrkogång och ofta nattvardsbesök, men de äro icke derföre Jesu vänner ty de bära ett falskt hjerta emot Gud, de vilja icke medgifva Hans vilja, de vilja icke låta Jesus få det Honom tillhörer som Han lidit döden för; de tro att satan skall få mängden, den stora hopen, endast de skola frälste och salige varda. Desse äro satans bästa vänner, ty så vill han det skulle vara; någon allmän frälsning vill djefvulen och hans tjenare icke höra talas om. De kasta en mörk och föraktelig skugga på mig, som har förkunnat min Herras vilja, och jag vet de förakta Guds verk, hvilket skall blifva dig en svår följd, som du dyrt får ångra innan du inkommer i de sällas boningar. Ty den som låter satan inbilla sig att strida emot Gud, blifver den människans sista värre än den första, som Jesus säger i Matth. 12: åter säger Jesus i samma bok: »du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjerta och af all din håg» den som det gör, han hatar satan och låter icke honom inbilla sig något som strider emot Gud, utan tror hvad han har sagt skall ske.

Älskade vän! tror du icke att Jesus har lidit döden för alla människor? tror du icke att hans ord blifva sanna, att det skall vara ett fårahus och en herde? tror du icke hvad Johannes berättade i sin Uppenbarelse, om alla som han såg stå i Guds åsyn för stolen, tolf Israels släkter och tolf tusen i hvarje släkt, och sedan en stor skara som ingen räkna kunde? Du tror icke hvad Gud lofvade Abraham då han skulle offra sin son Isak, att igenom din säd skall allt folk på jorden välsignade varda. — När Jesus var född i Bethlehem och de herdar som vaktade stadens kreatur, samma natt fingo höra från himmelen en glädjeröst, som allt folk vederfaras skall, detta vill ingen tro, men jag vet det skall ske.

Ack huru olyckliga skola icke vi vara, om så skulle tillgå på den yttersta dagen, som det tydes och djefvulen vill hafva det. Den ena människan skulle skiljas från den andra, den ena makan ifrån den andre, barn ifrån föräldrar och dessa från barnen, somliga till evig glädje och somliga till evig pina. Der skulle aldrig blifva någon glädje i Guds rike, när de visste att deras anhöriga

och vänner befunno sig uti pinorummet. — O du menniska, huru kan du låta dig nöja med en så fasansväckande ställning? ditt hjerta måste vara hårdt som sten och svart som sot, som vill sätta dig emot Gud, som så herrligt och väl beredt vår och alla människors frälsning, vi böra glädjas samt älska, tacka och lofva Gud för alla hans välgärningar, och detta är det yppersta budet: »du skall älska din nästa som dig sjelf», och härpå hänger all lag samt propheternas skrifter; och dessa två buden måste människan sjelf uppfylla och den som detta gör han finner sig väl belåten med sin Herras tillgörelse. Han knorrar icke emot husbonden, såsom arbetarne i vingården gjorde. Vi kunna se hvad svar de fingo, då vi läsa Matth. 20. Äfven säger Jesus: »många äro kallade, men få utvalde», uti versen 28 säger han: »jag vill gifva mitt lif till återlösen för många», detta hörs tvetydigt, då man icke begriper Jesu mening; detta måste jag i korthet förklara. Jesus visste väl att samma otrosanda som då rasade med människorna, skulle fortfara till tidens slut. Och de äro få som tro Jesu ord, som jag förkunnat hafver och blifva derföre få utvalda, som äro försedde med trons brinnande olja uti sina lampor, vid Jesu ankomst, att få gå med honom in i bröllopsalen.

När Gud hade skapat människorna i paradiset och satan hade förfört dem till olydnad, då fingo de sin dom som ännu fortfar och sedan blef Jesus som var sann Gud och man af satans tjenare illa handterad samt dömd och på ett kors dödad. Nu måste det icke vara mer än rätt och billigt att satan också kommer fram för domen.

Men nu vill jag fråga, hvem skall döma oss emellan den dagen. Gud är en ande och dömer ingen, icke har Gud sändt sin Son, att Han skall döma världen, utan på det att världen skall vardas salig genom honom, och Han säger sjelf, dömer icke att I skolen icke dömdes vardas. Hvarifrån skall då domen komma på yttersta dagen? Jo den står skriven uti Matth. 25. När denna lufsens bok kommer fram, som skildrar välsignelsen och förbannelsen, då är domen gifven och kungjord, så att endast en rättvis konung utropar: Du har rätt, kommer I min faders välsignade och går bort I förbannade. Jesus skall sitta på sin härlighets stol och han skall skilja dem såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna, och fåren skall han ställa på den högra sidan och getterna på den venstra.

Menniskorna liknar Jesus vid får och satan och hans många onde andar vid getter.

Får äro tåliga djur som stilla tiga för sina klippare; om får komma in å annor mans ägor och göra skada, så duger det icke att stämma fåren för rätta, i afseende att få sin skada ersatt, utan man måste hålla sig till herden som hafver vård öfver fåren; äfven visste Jesus att det var utan ändamål att kalla människorna till domstolen, emedan de hade icke mera förstånd att svara än ett får; eller hvad synes eder om en hade hundrade får, och han låte en del komma i mycket godt bete och de andre uti magert och dåligt bete, hvilket de kunde icke klaga öfver. De som voro uti det goda betet

hade ingen sorg eller frågade efter hvad de andra måste lida, som det magra betet blifvit tilldeladt. Likaledes är med människorna, den välmående har ingen kännedom af hvad den torftige måste lida och derföre liknade Jesus människorna vid får.

Jesus liknar satans onda andar vid getter, dessa djur äro elaka att styra, de rasa omkring i skog och mark, skala och bita toppen af träden, de äro förbjudna att finnas på kronans mark, de hoppa öfver gärdesgårdarne och skada kålen för sin husbonde, åskan vilja de icke höra, de äro för sin elakhet ofta förbannade af dess vakt, och derföre liknar Jesus satans skadeliga anhang vid getter; ty det var icke Jesu mening att någon människa skulle blifva förbannad på den yttersta dagen, emedan han var icke sänd utan till att lida och dö för alla, och Gud hade utgifvit ett löfte, att allt folk på jorden skola välsignade varda, 1 Moseb. 22, hvilket löfte är nu efter Jesu befallning fullbordadt uti denna bok, som alla både lefvande och döda människor välsignade äro.

Jesus säger att den stund skall komma då de döda skola bära Hans röst. Joh. 5: Detta måste ske, men med den skilnaden att alla de som äro afsomnade och hvila uti Guds beskydd och Han då säger: står upp I döda och kommer för domen i Herrans namn, då höra de, men alla de som äro uti djefvulens våld, de höra intet.

Men om man då säger: står upp I döde och kommer i satans namn, då höra de, och det är tydligt och klart att de som döda äro uti satans våld kunna icke uppstå uti Guds våld, men sedan skall satan icke mera få makt öfver dem. Att det så skall tillgå kunna vi läsa uti Uppenb. 20: 12, och då skall det löftet fullbordas som Gud förkunnade människorna i paradiset, att kvinnans säd skall söndertrampa ormens hufvud, och Gud mente djefvulens hufvud, magt och välde, men detta har ännu icke skett.

Guds visdom kan ingen människa begripa och världens visdom är en galenskap för Gud, hvilket Paulus förkunnas i sin första skrifvelse till de Corinthier. 1: 19. Hvilket som är en galenskap för Gud vill jag i korthet förklara.

Den försoningslära vi bekänna, är alldeles ogrundad och icke gällande för Gud. Det heter att Jesus öfvervunnit döden och djefvulens våld när Han dog på korset, men detta var ingen möjlighet, ty Gud öfvergaf Honom, hvilket Jesus sjelf gaf tillkänna; och den Gud öfvergifver måste för satan duka under, hvilket skedde. Jesus måste böja sitt hufvud ned och dö. Den dagliga erfarenheten visar ännu att satan lefver lika som i gamla tider och regerar till domedag.

Att Gud blef försonad och Hans vrede skulle blifva stillad för Jesu död skull är lika grundlöst som det förra. Jesus var en hyggelig och väl skapad människogestalt, men blef af satan och hans tjennare illa handterad, sårad och sargad, uppstungen i sidan och ser nu ganska bedröflig ut, hvilket misshagar Gud ganska illa och hans vrede är mera upprörd än stilla, ty huru skulle Gud kunna finna sig belåten med att få sin Son så illa handterad och derför förlåta syndare? Det skulle vara en stor galenskap!

Jesu lärjungar måste efter Hans bortgång undergå martyrdöden, en blef lefvande huden aftagen, en blef kokad i en sjudande kittel, en annan korsfäst med hufvudet nedåtvändt o. s. v. Detta var allt genom djefvulens tillställning, till Guds stora förargelse och mot Hans vilja. Satan förhindrade Jesu lära, att den var död i många år.

Icke nog med allt detta, utan Gud skulle vara förlustig af Judas och alla de som voro behjelpiga till Jesu död, och desse skulle då vara förtappade för vår frälsning skull, hvilket vore en stor orätt. Äfven skulle Gud förlora alla de som voro före Jesu död. — Nej, detta kan icke låta sig göra, ty Jesus skall komma och frälsa det som förtappadt var. Matth. 18: Icke är vår himmelske Faders vilja, att någon af desse skola förtappade varda, v. 14. Att de döda skola återlemnas är intet tvivel underkastadt. Jag har stämt satan till domstolen med påstående, att han framskaffar alla de, som äro uti hans våld, på den dagen, och Gud skall frambringa de som äro i Hans våld, det gör mig lika hvilkendera; men fram skola de om de finnas i hafvet eller helvetet. Uppb. B. 20: Ty jag låter mig icke nöja med att mine älskade och välsignade föräldrar och stamföräldrar. ifrån och med Adam och Eva och intill tidens slut som alla välsignade äro. I hvems våld de äro vet jag icke, men fram skola de innan jag slutar striden och detta är visst och så sant Gud mig hjelpe till lif och själ.

Min älskade och välsignade läsare! Tänk på ändan, så gör du aldrig illa. Detta rådet hemta vi af den vise mannen Syrach, och Jesus säger i sitt domsbeslut: det I hafven gjort mine minste det hafven I gjort mig. De fattige, husville, nakna, sjuke och bedröfvade äro olyckliga att komma uti fångahus; desse kallar Jesus för sina minste och sina bröder. Tänk nu efter om du har så förhållit dig emot dessa som Jesus sade, så att du genast kan blifva räknad ibland de rättfärdiga. Matth. 25: Men mine välsignade konungar, furstar, domare på hela jorden, till eder måste jag tala några sanningsfulla ord! ty jag fruktar icke att tala sanningen hvarken till Gud, satan eller menniskor på jorden. Jag bäfvar icke eller rädes, ty då står min dom skrifven i Uppenb. 21: 8, och jag måste äfven vara trogen och icke underlåta att säga sanningen, ty dertill är jag sänd, Joh. 16: 13. Nu frågas hvem hafver satt eder till konungar, regenter och styre öfver folket? Här svaras: Det har Gud, ty ingen öfverhet är utan Gudi; hvarföre lyden I då icke eder Guds och Herras befallning. När en konung tillsätter en underhafvande ett embete, då måste han ju alltid lyda sin herra och konungs order och befallning, äfven måste Ni lyda Eder Herra och Gud, såvida Ni vilja ostrafflige varda på Jesu Christi tillkommelsedag, ty der blir frågan om Ni hafven gjort Jesu minste bröder det Han sagt hafver, men jag vet att Ni icke hafven efterkommit Jesu vilja, då Ni låter blinda, krymplingar, nakna och behöfvande anropa eder om hjelp, men icke hafva hjerta, till att meddela den ett öre; man skulle kunna tro att Ni hafven gudahjerta efter Ni ären af Gudi tillsatte det höga embetet. Men den som så gör emot Jesu vilja, han bär ett djefvulshjerta inom sig

och derfore säger Jesus ve eder, Ni binda tunga odrägliga bördor tillsammans åt menniskor, men Ni viljen icke sjelfva röra dem med ett finger, Matth. 23. Ve betyder straff, och utan Ni omvänder eder och gör efter Jesu vilja medan tid är, då måste ni undergå ett farligt och svårt straff. Lika såsom en underhafvande i verlden kan icke undvika straff om han gör emot sin herras och konungs order och befallning. Likaså måste en öfverhet vidkännas straff om den gör emot sin Herra Gud, och Jesu bud, vilja och befallning, ty Gud hafver tillsatt öfverheten och Han fordrar räkenkap af hvar och en för sina gerningar; och vid evighetens öppna port der frågas blott huru du har gjort och lefvat på jorden.

Att Gud skulle förlåta syndare för Christi död och pinas skull, det vore icke med rättvisan förenadt, ty någon syndaförlåtelse får icke ega rum. Jag för min del kan icke medgifva det, utan jag beder om det straff jag rättvisligen förtjent, hvilket jag vill med tacksamhet undergå, ty det går emot Jesu befallning då Han säger: att jag skall straffa verlden för synd, för rättfärdighet och för dom, och för det de icke tro på honom, Joh. 16: 1. Och der skall dömas om hvar och en, efter deras gerningar, Uppb. 20: 13.

Huru detta straff kommer att tillgå vill jag äfven upplysa. När den förödelsens styggelse kommer att ske, som Jesus berättar i Matth. 24, då skall varda en stor vedermöda att den icke varit sådan ifrån verldens begynnelse ej heller varda skall, solen blirver mörk och månen skall icke gifva sitt sken, stjernorna falla af himmelen. himlarnas krafter skola bäfva, åskan höres, blåsten rasar, eldstrålar falla från himmelen och antända hus och kyrkor, allt blirver ödelagt och allt folk på jorden skola jämra sig.

Och då behöfver menniskan tröst; om hon någonsin behöfver så blirver det då, och den som tror allt hvad jag berättat och hafver desse bladen i sitt minne, han skall få se att jag icke ljuger och jag säger som Jesus sade: lyften edra hufvuden upp, ty då nalkas eder förlossning, Luc. 20: 28; och hvar och en som tror Jesum skall icke förgås utan få evinnerligt lif. Joh. 3: 15. Huru lyckliga kan icke då Jesu trogna vara, men om de otrogna och oomvända säger Jesus: två skola mala på en qvarn, den ene blirver upptagen, den andre kvarlåten. Härmed förstås att menniskorne icke syndat lika i verlden och kan således icke få lika straff, ty uti den förödelsens styggelse, skall hvar och en utstå sitt straff, efter som han handlat i tiden. Daniel förkunnar oss om den förödelsens styggelse, att den skall vara Tusendehundra nittio dagar, detta är en lång tid i beräkning: men dagtalet försvinner ty solen gör ingen åtskilnad på dag och natt, utan ett mörker öfver allt.

Tröster mitt folk, säger eder Gud; Es. 40. Ty Herrans herrlighet skall uppenbarad varda, och allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar; och så älskade Gud verlden att Han utgaf sin ende son; på det att hvar och en som tror på Honom skall icke förgås, utan få evinnerligt lif; icke har Gud sändt sin son i verlden att Han skall döma verlden; utan att verlden skall varda salig genom

Honom; och den som tror på Honom, han varder icke dömd, Joh. 5. Ack hvilka tröstande och glädjande ord är icke detta.

Men tro icke du vinner företräde till Guds rike, då du ingår i ny lära, öfvergifver det förbund du en gång lofvat att vidhålla; tro icke det tjenar till någon salighet att blifva döpt, mer än en gång; tro icke det lönar mödan att resa till en annan verldsdel för att komma till Zion, ty på jorden finns intet Zion, förr än förlossaren Jesus kommer, och det som af menniskor upprättadt är, skall till intet göras, 1 Cor. 1: 19. Skulle jag gå ifrån det löfte, och rygga det jag en gång lofvat hålla, då skulle Gud också gå ifrån sitt gifna löfte, och det vore olyckligt för mig och alla. Gud hafver lofvat och sagt att qvinnans säd skall söndertrampa ormens hufvud. Härmed menar Gud djefvulens hufvud, magt och värde. Han har lofvat skapa oss en ny himmel, och en ny jord, Es. 65: 17, 2 Pet. 3: Uppb. 21, samt att döden skall platt uppsluka varda, Es. 25: 8, Matt. 16: 28, samt återlemna den till himlen tagne frälsaren, och detta allt måste Gud uppfylla och fullgöra på min rättvisa anhållan, ty jag slutar icke förr än det sker; jag låter mig icke afspisas med goda löften, såvida Gud skall kallas mäktig, och förmår göra hvad han vill. Gud skapade himmel och jord och allting, samt menniskorna till ett evigt lif, och efter sitt eget beläte, 1 Moseb. 1: 26, Vish.-b. 2: 23. Det är väl icke rätt, att bortglömma menniskorna, som äro Hans eget beläte, hvarföre jag söker ändring. Har jag orätt, så straffa mig; men har jag rätt, så skaffa mig den rätt jag söker.

Otrons barn och satans tjenare göra förakt och spe af mig för det jag stämt satan till domstolen, samt söker den rätt jag eger. Den som gör spe af mig, han gör spe af Jesus, ty jag förkunnar icke annat än han muntligen och skriftligen sagt mig. Jag talar icke af mig sjelf, ty menniskan kan intet taga utan det varder henne gifvet af himmelen, och jag rår icke för att Herrans råd äro underliga, Es. 28: 29, och en galenskap för verlden, hvilken Gud utvalt, 1 Cor. 1: 27.

När satan dödade Jesus, begagnade han menniskor dertill, utom det kunde det icke ske. Hvem kan nu förbjuda Gud, att äfven begagna menniskor på yttersta dagen. Har icke Jesus lof ett uppenbara sig för hvem Han behagar, Matth. 11: 25, och sätta sin anda på hvem Han vill, att utföra domen till en seger, Matth. 12: 18. Si min tjenare, jag skall gifva honom min anda, han skall låta komma rätt på jorden, Es. 42.

Jag är en Jesu tjenare och jag måste lyda hans befallning, ty det är nödvändigt att Han låtit skriva denna maktpåliggande Lifsens bok, emedan alla de som icke voro skrifne uti den skulle kastas i den brinnande sjön, Uppb. 29. 15. Jag har förut omnämnt att Enoch och Elias skola blifva mina vittnen vid Christi domstol, Matth. 11: 14, hvilka Gud för den skull lefvande till himla tagit. Nu torde någon fråga hvad de kunna vittna: jo de skola intyga att i himmelen finnes ingen mer än Jesus som jag begärt, samt att det är en oryggelig sanning allt hvad jag skrifvet i denna bok, och sedan är målet vunnit och domen lätt gifven.

Mina tillfällen medgifva icke att förkunna och uttyda allt som jag vet, önskade och borde göra, emedan jag är i saknad af det nödvändiga.

Jesus har visat mig den förödelsens styggelse som Johannes såg, Uppb. 6: 12, den yttersta domen, vår förvandling, de dödas uppståndelse, den nya jorden och herrligheten; detta vill ingen tro; men var god och undersök på alla de ställen jag hänvisat i den Heliga skrift, och tro den 5 Moseb. 18: 18, Es. 42: 9, Matth. 25: 30.

Att tro Jesu ord och den Heliga skrift är högst nödvändigt. Ty Jesus säger: Salige äro de, som icke se, men dock tro; och den som tror han skall varda salig; men den som icke tror, han skall varda fördömd.

Älskade vän! hur läser du din trosbekännelse; du säger jag tror på Gud fader, Hans son, den Helige ande, de dödas uppståndelse och ett evigt lif. Tror du icke att detta skall en gång försiggå. Tror du icke att domen en gång skall inbryta. Tror du icke att löftet och skriften skall en gång gå i fullbordan? Jo visserligen vi hafva länge nog hört predikas härom, och ingen förändring fått. Jag är gammal och hört detta förkunnas ifrån min spädaste barndom, nu måste det väl en gång skola ske.

Jag är tödd 1806, fick ingen annan skolundervisning eller bokstaflig kunskap utan hvad min moder lärde mig, och hon förmanade mig, att jag skulle alltid hafva Gud för ögonen, och bedja Honom om ett rent hjerta, en ny vis anda o. s. v., hvilket jag icke glömde. När jag tillryggalagt 20 år af mina ungdomsdagar, varseblef jag i luften en röst, som sade: tänk på evighetens längd, och jag föreställde mig som presten förkunnat, om en droppa vatten gick ur hafvet, eller ett strå af marken hvart tusende år, skulle ändå ett slut förväntas, men evigheten tager aldrig slut, och en grufvelig ångest och själbedröfvelse måste jag uthärda, i tre dagar och nätter kunde jag hvarken äta eller sofva. Men när den tiden till ända gått, fick jag tröst och en härlig glädje, samt ett ljust sken omgaf mig, och jag kom ihåg det jag läst, att så älskade Gud verlden att han utgaf Sin enda son, på det hvar och en som tror på Honom skall icke förgås; utan få evinnerligt lif. Och detta kan trösta alla bedröfvade själar.

Jag har förut i en annan skrift kungjort, hvad jag vidare genomgått; samt något af mina lefnadsöden.

När Jesus vandrade på jorden, var Han hatad och förföljd af Judar och Fariseer; likaså är förhållandet nu med mig; och det måste så vara, ty tjenaren är icke mer än hans Herre.

Här finnes i desse dagar många som äro gudaktige och synas vara laglydige; och för den skull, tro sig vara rättfärdiga, och Gudi behaglige, men de bära ett fariseers hjerta och tanka, som icke Gud kan antaga; — de hata och förfölja mig utan sak, och blott för den skull att jag utträttar min Jesu order, som finnas antecknade i Joh. 16: 13, icke nog med att de bära ett hemligt hat till mig, utan de låta satan förleda sig att kasta etter efter mig, för att om möjligt vore tillintetgöra och förderfva Guds vishet; och den enda utvägen för människornes

frälsning på yttersta dagen. Jag har hört det, i tal och heliga skrifter; men mina tillfällen har icke medgifvit, att vederlägga satans medhållare deras onda uppsåt.

Men älskade vän, tag mig icke till misstycke att jag är sträng mot djefvulen, verdens bedragare. Tyck icke illa vara att jag stämt honom till domstolen, och der gör mina påståenden, att han skall svara för all öfverträdelse, emedan han är vållande, och roten till allt ondt som skett i verlden. Och derföre anhåller jag vid Christi domstol, att rätten måtte ålägga honom att skaffa fram och återlemna alla människor som han med bedrägeri till sig röfvat.

Vi läsa om de dödas uppståndelse och uti Uppb. 20: 13 är beskrifvet att hafvet gaf igen de döda som der voro, och döden och helvetet gafvo igen de döda som uti dem voro. Tro icke detta kommer af sig sjelf, ty satan återlemnar dem icke godvilligt, utan han blifver af domstolen dömd och på min begäran ålagd dertill, och min anhållan måste rättvisligen bifallas; och sedan skall han kastas uti den brinnande sjön, Uppb. 20: 10.

Käre läsare var icke satans försvarare, och falsk emot din Gud, ty då står din dom skrifven i samma stycke.

Du skall aldrig ångra om du håller med mig, du skall få se och finna dig välbelåten, om jag kan åter vinna det paradiset, som våra stamföräldrar måste för satans skull afträda.

Ja, då när striden blifver öfverstånden och segern vunnen, då vet jag att de skola tacka mig, som nu banna mig, de skola då älska mig som nu hata och förfölja mig; de skola då glädjas som nu sörja och gråta, ty Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, Uppb. 4: 14.

Ack om jag kunde öppna ögonen på mine läsare, då skulle de få se att den herrlighet är värd att strida före, att det lönar mödan att här med tålmod lida förföljelse och motgångar.

Jag väntar mig en farlig strid, ty satan blifver svår att möta och strida mot, ja, så svår att den knappast kan uthärdas; derföre säger Jesus, om de dagar icke vordo förstäckte, då vorde intet kött frälst, Matth. 24: 22 och då blefve ingen människa frälst, om icke striden kan uthärdas. Men säger han, för de utvaldas skull skola de dagar varda förstäckte, och jag vet att segern skall vinnas, samt att satan skall blifva dömd att framskaffa och återlemna alla som äro komne uti hans våld. Han slipper mig icke med att lemna några, eller göra någon delning, utan han måste återlemna alla, ifrån de förste han besvek och till de siste, som han fått under sin lydnad; ty jag är åklagaren mot honom, och skall icke underlåta att framställa de påståenden, som domstolen rättvisligen kan godkänna.

Här finnes en del människor som vilja göra bibeln till lögn, samt Gud och Hans Heliga skrift till intet.

Jag vill endast fråga eder hvarifrån vi människor äro komna; eller hvem hafver skapat oss till verlden? Icke äro vi komna af oss sjelfva; att vi äro aflade af moderlifvet, är väl sant; men hvarifrån äro då de förste komne; du måste medgifva att Gud hafver skapat dem och oss alla, och Han rör således att göra som Han sjelf vill

och behagar. Huru lätt är det icke för en krukomakare, att i sin vrede sönderslå och tillintetgöra det kärl, som han med sina fingrar format och danat till nytta. Lika lätt är för Gud, som skapat oss, låta mordengeln komma och tillintetgöra oss, som Han af en jordklump danat till en människa.

Om vi nu kasta en blick tillbaka efter våra fäder; samt betrakta den kyrkogård, hvori våra vänner och anhöriga finnes förvarade. Då kunna vi se att människorna skola ock der nedmyllas och tillintetgöras. Detta är ingenting att tvista om, likaledes är bibeln ingen tvistefråga underkastad. För örrigt gör det mig lika, ty jag har ingen utan Gud och satan att göra med, och jag vet bibeln står fast.

Det går icke så lätt för någon människa att blifva frälst, som förkastar bibeln och icke tror den Heliga skrift. Ty den kan aldrig finna tröst i nödens stund, eller när tröst behöfves. Och jag vet att den tid skall snart komma, som jag hos Gud ber om; att solen för-mörkas, såsom Jesus säger i Matth. 24: 29. Ty människorna vilja icke tro, förr än de få se detta sker, och då behöfver hon tröst, då torde hon påminna sig Jesu ord, då han säger: lyften edra hufvuden upp, ty då nalkas eder förlossning, Jesus har aldrig lofvat oss någon förlossning, för Han har icke kunnat frälsa oss från döden och djefvulens våld förrän domen blifver hållen och rätten faller utslag. Jesus har lofvat att om Han än går bort, skall Han likväl komma igen och taga oss till sig, att der Han är skola vi ock vara, Joh. 14: 3. Detta är ett tröstande och säkert löfte Han gifvit oss vid sin afresa. Den som nu tror Jesu ord som jag förkunnat hafver, han kan vara nöjd och glädjas öfver Jesu ankomst, samt icke frukta eller rädas för domen när han kommer; utan stå fast i trona på Jesus Christus. Oeh den som detta gör han skall icke förgås, utan få evinnerligt lif, Joh. 2: 15. Äfven säger Han i Matth. 16: 28: Sannerligen säger Jag eder här äro någre ståndande som icke skola smaka döden, till dess de få se människones son, komma i sitt rike. Oeh således behöfver icke en Jesu trogen frukta eller rädas för döden eller domen. Ty den som tror honom, kan kommer icke i domen.

Och jag bäfvar icke, jag rädes icke, fast jord och sjelfva himme-lens krafter skola bäfva, Matth. 24: 29. Bäfvar jag icke jag fruktar intet, hvarken Gud eller satan, himmel eller helvete; fast himmel och jord skola förgås, räds jag icke, ty jag vet att människoslägtet skall icke förgås, Matth. 24: 34 och jag frågar efter himmel och jord intet. Ty denna jorden är ingenting att sätta värde på, hvarföre jag har begärt en ny himmel och en ny jord, hvilket jag hoppas rätten beviljar, enligt löfte, ty detta är utlofvadt uti vår bibel och det skall väl också en gång gå i fullbordan.

Älskade vänner, vi äro alla af dig utkomna och skapade; vi skola också en gång alla blifva Honom tillhöriga, som Jesus säger i Joh. 10: 16. Ty Jesus lät icke sitt lif för några endast, utan för alla både lefvande och döda människor. Och detta kan väl ingen Jesu vän motstrida. Och nu kunna vi glädjas och fröjdas att vår broder, vän och frälsare vill komma och förlossa oss från denna mödo-

samma och besvärliga jemmerdalen och befria oss från det trådomsok, som så länge tryckt oss.

Men nu är det svåraste som kan vara, att Jesus har inga vänner, ingen vill tro de ord han talade på jorden, han sade, den som söker han finner; jag har sökt i 25 år, mormoner och präster samt alla religionssekter, men ännu icke funnit en, som vill tro Jesu ord eller yara Hans bröllopsgäst, och kan således intet bröllop ske. De äro gensträfviga — mot sanningens Andå, som Jesus sändt hafver, de äro egenrättfärdiga. förakta Jesu bjudning; Hans ord och löfte samt sofvå i säkerhet, hvar uti sin sekt, som Jesus säger, Matth. 25: 5. De äro ålla andeligen döda, derföre säger Han: låt de döda begrafva sina döda, Matth. 8, hvilket dagligen fortgår.

Jesus vardt vred, då Han märkte att inga böner hjälpte, och ingen utväg fanns, utan Han måste lemna Sig i satans våld och undergå den svåra dödspinan på korset, — och derföre förkunnade Han en svår dom, att det I icke gjort en af mine det hafven I icke gjort mig; och desse skola då gå i evig pina.

Det eviga straffet har jag hos Gud afbedit, liksom Mose bad för folket och stillade Guds vrede, 2 Moseb. 32, — men nu är Guds ooh Jesu vrede icke stillad, emedan ingen tro finnes hos kristenheten, Den som tror Sonen hafver evinnerligt lif, men den som icke tror, får icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom, Joh. 3: 36. Nu finns ingen, som vill tro och hafva det eviga lifvet och lefva såsom Jssus lefver; ingen vill tro sanningens anda, som Han sändt hafver att leda eder uti all sanning, Jesus kan icke utan varda vred, Uppb. 6: 16. Oskyldig måste Han lida och dö; förgäfves förklarade Han sin lära och Guds vilja på jorden! ingen vill förkasta lögnen och anamma sanningen och förstå den, som skall göra eder fri, Joh. 8.

Gud lofvade genom Esaias att göra sin lag härlig och stor, Es. 42. Detta har han uppfyllt i denna bok; ty det måste vara en härlig, glädjande och skön ting att lagbrotten komma att drabba bedragaren och Guda-mördaren, hvilket var Guds visa mening då han skref dem ty då icke två i paradiset kunde hålla ett påbud, var det äfven omöjligt för så många att hålla 10 sedan Guds visa uträkning kan ingen dödlig begripa.

Gud lofvade Abraham: i din säd skall allt folk på jorden vältignadt varda. Detta löftet har han äfven härmed fullbordadt. Tilllika säger han: det som komma skall, förkunnar jag föråt och ny ting, förr än det sker låter jag eder det höra, Es. 52. Allt hvad Gud har lofvat håller han visserligen. Och Jesus har lofvat: när sanningens anda kommer han skall leda eder i all sanning, och det som ske skall, skall kan förkunna eder. Allt är fullbordadt.

Nu fordrar Jesus att vi hålla det vi lofvat, att tro på Gud fader hans Son, Den helige anda de dödas uppståndelse och evigt lif, Joh. 6: 47.

Efter förordnande

Anders Berggren.

(Elfte upplagan.)